

будь-яку інформацію пов'язану з ним. Закон зобов'язує ЗМІ об'єктивно висвітлювати інформацію щодо підготовки та проведення виборів, з метою не надходження до виборців інформації скривдженого характеру, яка може призвести до певного маніпулювання думками виборців та помилок в їх виборі.

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що виборчий процес досить складний і при його реалізації виникає чимало проблем і спірних питань, вирішення яких покращить виборчий процес та ефективність виборів.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - №30. - С. 141
2. Про вибори народних депутатів України: Закон України від 17 листопада 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2012. - № 10-11. - С. 73.
3. Про вибори Президента України: Закон України від 5 березня 1999 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1999. - № 14. - С. 81.
4. Про Центральну виборчу комісію: Закон України від 30 червня 2004 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2004. - № 36. - С. 448
5. Погорілко В.Ф. Конституційне право України: Підручник. / В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко. - К.: Правова єдність, 2010. - 432 с.

Мельник П.М.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ФУНКЦІЇ ТА МЕТОДИ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Функції Конституції обумовлені і визначаються її роллю, яку вона здійснює у регулюванні суспільних відносин. Вони обумовлені також змістом самої Конституції. Великий обсяг та складність суспільних відносин, що регулюються нормами Конституції, обумовлюють багатоплановість її функцій [2, с. 65].

Функції Конституції України – це основні напрями і способи її впливу на ті відносини, які існують і розвиваються у суспільстві та державі. Через функції розкривається сутність і призначення Конституції, її місце і роль як у системі регулювання найважливіших і найзагальніших суспільних відносин, так і в загальному процесі державотворення та правотворення. Функції Конституції дають відповідь на питання, навіщо існує Конституція.

У науці конституційного права вчені виокремлюють різні види функцій Конституції. Зокрема, російські правники виділяють чотири основні функції Конституції: політичну, організаційну, юридичну та ідеологічну. Вітчизняний учений В.В. Кравченко виокремлює тільки юридичну, політичну та ідеологічну функції. М.І. Козюба пропонує класифікувати функції Конституції за певними

дійним інноватором, створювати інститути, що полегшують кооперацію діяльності, а також здійснювати моніторинг і контроль за дотриманням взаємних зобов'язань, узятих на себе її учасниками, сприяючи мінімізації трансакційних витрат економічних агентів.

Створення ринкового господарства в сучасних умовах неминуче загострює проблему дефіцитності ресурсів, яка ускладнюється постійною зміною зовнішнього середовища. Держава, проводячи економічну політику, може сприяти пом'якшенню проблеми обмеженості ресурсів та ефективному інвестуванню шляхом створення інституційного середовища, яке б стимулювало підприємницьку активність та ініціативу, економічне зростання на основі структурно-інноваційних перетворень, затвердження сучасної соціальної інфраструктури і механізмів соціально-ринкової економіки (забезпечення внутрішньої і зовнішньої безпеки учасників ринку; забезпечення недоторканності приватної власності; забезпечення єдиних, рівних, прозорих і стабільних правил господарського життя; забезпечення виконання контрактів приватними особами; ліквідація обмежень на участь громадян у господарському житті, сприяння конкуренції).

Приймаючи до уваги протиріччя, що накопичилися в стосунках між державою і підприємцями, коли підприємці не розуміють, за що вони платять податки, оскільки держава не може надати їм відповідні суспільні блага, зроблено висновок, що важливою передумовою зниження масштабів ухилення від сплати податків є розвиток і взаємодія державних і недержавних інститутів, які забезпечують ефективний зв'язок між сплатою податків і отриманням вигод від споживання суспільних благ: інститути представницької демократії, публічного контролю за державними фінансами, бюджетний федералізм. Таким чином, у платників податків формується розуміння того, як через систему оподаткування здійснюється обмін податків на блага загального споживання у вигляді гарантованих державою прав власності, соціального захисту, безпеки і комфорту існування. При цьому, чим повніше будуть враховані інтереси платників, тим більш активну позицію вони займатимуть не тільки у зміцненні відносин «податкова система – платники податків», але й у формуванні раціональних механізмів сплати податків.

На сучасному етапі для України пошук власної концепції оподаткування, яка б відповідала особливостям реального стану економіки, є актуальною задачею, оскільки сліпе копіювання форм і методів податкової політики, що склалися у світовій практиці, не тільки не привели до бажаних результатів, але й посилили розбіжності та непорозуміння між державою і підприємництвом.

Однак слід відмітити відсутність єдиного погляду науковців-теоретиків на соціально-економічну природу податків, їх функцій, місце у трансформаційній економіці, а також вплив на підприємницьку діяльність. Значні розбіжності спостерігаються у теоретичному обґрунтуванні кількісних параметрів податкової діяльності держави, податкового навантаження на економіку та окремого платника податку. Проблемними залишаються питання про використання податкових пільг як інструменту державного регулювання підприємницької діяльності. Виключно економічні підходи до розгляду ряду проблем функціонування податкової системи обмежують можливості системного аналізу впливу податків на підприємницьку діяльність.

Наявність невирішених проблем в області оподаткування, необхідність аналізу його впливу на підприємницьку активність і вироблення рекомендацій для трансформаційної економіки й послужили причиною вибору нами представленої теми.

Ринкова трансформація економіки України передбачає створення концепції оподаткування, в якій податки розглядаються не тільки як фінансові важелі, але й як регулятори ринкових відносин, котрі стимулюють розвиток підприємництва. У межах трансформаційного господарювання важливим є осмислення економічної сутності податку як заміщення втрачених вигод від споживання власних благ благами суспільного використання, недоступними через ринок.

Збагачення методології дослідження оподаткування має важливе значення як для загальної теорії оподаткування, так і для подальшої розробки проблем оподаткування як одного з основних інструментів, що сприяє внутрішній інституційній і структурній диференціації підприємницької діяльності шляхом оптимізації ступеня нерівності, обмеження присутності на ринку непрофесійних підприємців, заохочення підприємницької поведінки і зростання якості підприємницького ресурсу, оптимізації спеціалізації і професіоналізації підприємницької діяльності. Так, за рахунок перерозподілу податкових надходжень, досягається оптимальний рівень майнової і фінансової нерівності суб'єктів господарювання, внаслідок чого відбувається формування крупних підприємницьких структур і аутсайдерів.

Вважається, що прерогативою держави є зниження інституційної невизначеності, яка обмежує свободу підприємницької діяльності і перешкоджає розвитку підприємницького ресурсу. Саме держава повинна визначати «правила гри» для всіх суб'єктів підприємницької діяльності шляхом створення інституційного середовища, яке б, з одного боку, стимулювало підприємницьку активність та ініціативу, а з іншого – було здатним подолати суперечності між економікою, владою і суспільством. Більш того, вона повинна виступати основним інститу-

ктеріями: за сферою дії – внутрішні і зовнішні; за значенням – основні і додаткові; за сферами суспільних відносин, яких вони стосуються, – економічні, політичні, екологічні, культурні; за часом дії – постійні і тимчасові. Важливою політико – правовою функцією Конституції в різні періоди існування конкретної держави є фіксація суверенності держави, закріплення зміни державного ладу, декларування наступництва державного розвитку.

Видовий склад функцій Конституції України є багатоманітним, оскільки багатогранними є суспільні відносини, які регулюються і охороняються її нормами та принципами.

Конституції України властиві такі функції: політична, юридична, установча, правотворча, правоохоронна, інтегративна, організаційна, ідеологічна тощо [2, с. 98-99].

Таким чином, функції Конституції України відображають її вплив на суспільні відносини. Ці функції розкривають сутність Конституції, її внутрішній зміст стосовно тих завдань, які стоять перед суспільством і державою на певних етапах їхнього розвитку.

Істотне значення для пізнання сутності конституційного права України має проведення аналізу методу правового регулювання ним суспільних відносин.

Метод конституційно-правового регулювання – це спосіб встановлення і застосування норм конституційного права на суспільні відносини. Визначальною ознакою методу конституційного права є його установчий характер [3, с. 16].

Для конституційного права традиційно характерним методом правового регулювання є метод субординації або імперативний метод, що передбачає регулювання суспільних відносин зверху до низу на власних імперативних засадах. Утім цей метод в сучасному конституційному праві втрачає свої позиції. Це зумовило те, що багато суб'єктів конституційного права не перебувають між собою в імперативно – субординаційних зв'язках. Так, відповідно до Конституції України, місцеве самоврядування на сьогодні відділено від держави, а органи та посадові особи місцевого самоврядування не перебувають між собою у прямих субординаційних зв'язках.

Метод конституційного зобов'язання виявляється в спонукальному щодо суб'єктів конституційного права характері конституційних приписів. Наприклад, ст. 66 Конституції України визначає: «Кожен зобов'язаний не заподіювати шкоду природі, культурній спадщині, відшкодовувати завдані ним збитки» [1, с. 21].

Метод конституційного дозволу знаходить своє нормативне вираження в положеннях чинного конституційного законодавства України про міру можливої правової поведінки суб'єктів конституційного права. Так, ч. 1 ст. 41 Конституції України закріплює: «Кожен має право володіти, користуватися й розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності» [1, с. 14].

Значно рідше в конституційному праві застосовується метод заборони. Як правило, цей метод передбачає юридичне обмеження правосуб'єктності учасників конституційно – правових відносин, що має на меті упередження конституційного делікту [2, с. 14-15].

Прикладом цього є ст. 74 Конституції України заборона проведення всеукраїнського референдуму з питань податків, бюджету та амністії [1, с. 22].

Отже, переважна частина суспільних відносин, що регулюються нормами конституційного права України, є досить складними. Цим обумовлюється застосування у їх регулюванні не якогось одного методу, а їх комплексу.

Література

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – С. 141.
2. Погорілко В.Ф. Конституційне право України: Підручник / В.Ф. Погорілко, В.Л. Федоренко. – К.: Прецедент, 2009. – 344 с.
3. Шаптала Н.К. Конституційне право України: [навч. посіб.] / Шаптала Н.К., Задорожня Г.В. – Запоріжжя: Дике Поле, 2012. – 479 с.
4. Майданник О.О. Конституційне право України: Навч. посіб. / О.О. Майданник. – К.: Алерта, 2011. – 380 с.

Миронова В.І.

Національний авіаційний університет, Україна

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Юринець Ю.Л.

ФОРМА І СТРУКТУРА КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

Конституція стала найважливішим здобутком національної політико-правової думки, втілила найкращі здобутки державотворення. Чинна Конституція України пройшла складний шлях становлення і розвитку, еволюціонуючи у контексті генезису вітчизняного конституційного права. Вона стала вершиною, найбільш значущим здобутком української теорії та практики конституціоналізму.

Для України Конституція 28 червня 1996 р. стала символом консолідації народу в розбудові України як суверенної й незалежної, демократичної, соціальної, правової держави. Водночас Конституція України є найважливішою категорією національного конституційного права, його серцевиною [2, с 528].

Конституція – це особливий інститут правової системи держави, якому належить правове верховенство по відношенню до всіх її актів. Це не просто закон, а основний закон країни: закон законів. Конституція оформляє національну систему права, об'єднує діюче законодавство, визначає основи законності і правопорядку в країні.

Цінність Конституції полягає в тому, що її положення є основою подальшої модернізації держави і суспільства, вона – фактор демократизації соціуму. Слід враховувати й те що Конституція є базою забезпечення стабільності державного

Крім того, необхідно встановити обов'язок юридичних осіб забезпечити своїм акціонерам (учасникам) доступ до позовних заяв і судових рішень, направлених юридичній особі судом, що розглядає справу, яка впливає з корпоративного спору, щодо даної юридичної особи.

Проте навряд чи проблема корпоративних конфліктів в нашій країні у недалекому майбутньому буде розв'язана остаточно, оскільки конфлікт інтересів спочатку закладений в самій структурі суспільства, в якій різні групи осіб переслідують різні інтереси. Тут важлива не стільки регламентація дій органів управління суспільства і акціонерів, скільки вироблення ефективних механізмів узгодження різноспрямованих інтересів численних учасників корпоративних відносин, захисту прав більш слабкої сторони в правовідношенні (як правило, такою стороною виявляються міноритарні акціонери) і недопущення зловживання правом.

Література:

1. Тарасова О. В. Проблеми управління великими підприємствами в Україні / О. В. Тарасова // Науковий вісник ОДЕУ. Всеукраїнська асоціація молодих науковців. Науки : економіка, політологія, історія. – 2006. – № 4(24). – С. 235 – 242.
2. Жорнокуй Ю. Шляхи вирішення конфліктних ситуацій (корпоративних конфліктів) в акціонерних товариствах / Ю. Жорнокуй // Право України. – 2009. – № 10. – С. 190-198.
3. Вінник О. Корпоративні конфлікти : поняття, види, правові механізми попередження і розв'язання / О. Вінник // Українське комерційне право. – № 7. – 2006. – С. 60–77.

Федоров Вячеслав Веніамінович,

здобувач Академії муніципального управління

ПІДХОДИ ДО ЕФЕКТИВНОГО РОЗВИТКУ ПОДАТКОВОЇ СИСТЕМИ

Податкова система, що склалася без науково обґрунтованого методологічного підходу, стала гальмом економічного розвитку, основним чинником відходу суб'єктів господарювання «в тінь» і скорочення бюджетних надходжень. На сучасному етапі найістотнішими недоліками податкової системи в Україні є її нестабільність і часті зміни на законодавчому рівні, які створюють напругу у відносинах «податкова система – платники податків», знижують їх господарську активність, уповільнюють економічне зростання, перешкоджають формуванню правової економічної культури.